

en ligefrem Kapitalopspisning — i mange Tilfælde er Udbyttet af Formuen nemlig Nul eller negativt —, og dels er vor Indkomstskat, maalt med evropæisk Maalestok, gennemgaaende ikke højere, ja i visse Tilfælde endog lavere end i de Lande, som det ligger nærmest at sammenligne os med. Vor Rateskala for Indkomstskatten har 25 pCt. som sit højeste Trin, og det naas først for de Dele af Indkomsten, som ligger over 1 Mill. Kr., medens man i Sverige naar op til som højeste Sats $26\frac{1}{4}$ pCt., i Norge til 50 pCt. og i Tyskland til 40 pCt., som naas allerede paa et meget tidligt Tidspunkt, nemlig ved Indtægtsdele over 80 000 Rmk., dog at her Provenuet deles ikke blot med Enkeltstaterne, men ogsaa med Kommunerne. I England er den ordinære Indkomstskat 20 pCt., men af Indtægter paa over 2 000 Pond ydes der en yderligere Beskatning af fra $7\frac{1}{2}$ til 30 pCt. Derimod staaer Holland noget lavere end vi, idet det højeste Trin for Skalaen dèr er $18\frac{3}{4}$ pCt. I alle disse Lande med Undtagelse af England udredes der ved Siden af Indkomstskatten tillige Formueskat, men naar vi kommer til denne, bliver Billedet helt anderledes. Højdepunktet for Formueskatten naaedes ved Loven af 4. Oktober 1919, hvorefter det højeste Trin paa Skalaen naaede op til 25 pro mille. Det ændredes ved Loven af 1922 saaledes, at man standsede ved 16 pro mille, og desuden blev der ved denne Lov gennemført en meget væsentlig Lempelse for Formuerne indtil 100 000 Kr., for saa vidt Skatteyderens Indtægt ikke naaede 4 500 Kr. Men ogsaa saaledes som Formueskatten ligger nu her i Landet, overstiger den i væsentlig Grad den almindelige nugældende Skat i Europa. Kun Norge ligger højere; ganske vist er Højdepunktet i Norge for den ordinære Formuebeskatning 6 pro mille, men naar ordinær og ekstraordinær Formueskat sammenlægges, kommer man op til en højeste Sats af ikke mindre end 36 pro mille. Derimod naar den højeste tyske Skattesats ikke højere end til $7\frac{1}{2}$ pro mille, som endda først naas for Formuer over 5 Mill. Mk., og den hollandske ikke højere end 7—8 pro mille, en Beskatning, som man i den sidste hollandske Trontale bebuder at ville nedsætte væsentligt. I Sverige har man et særligt System, idet $\frac{1}{60}$ af Formuen lægges til Indkomsten og Skatten saaledes kommer til at virke meget forskelligt paa de forskellige Indtægtstrin, men selvfølgelig kommer Formueskatten efter dette System gennemgaaende til at ligge væsentlig under vor. I England har man ligesom i flere andre Lande ingen Formueskat.

Der maa nu efter min Mening lægges en væsentlig Vægt paa disse Sammenstillinger, for det er ganske klart, at det i det lange Løb maa skræmme saavel fremmede Kapitalister som danske, der har tjent Penge i Udlandet, fra at komme hertil og anbringe deres Midler her, naar vor Formuebeskatning er saa væsentlig højere end andre Landes. Det er en Sorg at se — jeg kender mange Eksempler derpaa, og jeg skulde næsten tro, at enhver af de ærede Medlemmer her kunde forøge disse Eksemplers Tal —, at Danske, som i Udlandet har erhvervet betydelige Formuer, og hvis højeste Ønske det er at tilbringe deres sidste Aar her i Landet, som viser deres aktive Interesse for Landet ved store Gaver til offentlige Institutioner og ved paa anden Maade at fremme Landets Velfærd, ikke kan bo her i Landet, fordi vi har den Formuebeskatning, vi har. (Afbrydelse). Ja, det er et Faktum. Det kan gerne være, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen benægter det, men det er ikke des mindre et Faktum. (Hør, hør!). I det krigshærgede Tyskland, hvor man i meget høj Grad har faaet en Anskuelsesundervisning i, hvad det betyder, ikke for Kapitalisterne særlig, men for det hele Land og dets Erhvervsliv at være et kapitalfattigt Land, i dette Tyskland, som er tynget foruden af den betydelige Højde af Statens Udgifter tillige af sine Reparationsforpligtelser, i dette Tyskland, hvor man altsaa har erfaret, at den Kapitalopspisning, som fandt Sted i Landet, ikke som Følge af nogen Lovgivning, men som Følge af, at Markkapitalerne forsvandt ved Markens Undergang, har man erfaret, hvad dette betød for Landets Økonomi. Man har erfaret, at det betød fuldkommen Afhængighed af fremmed Kapital, at det betød en abnormt høj Rentefod, og derfor har Tyskland og dets meget demokratiske Styre, i hvilket ogsaa Socialdemokraterne har haft aktiv Del, absolut anset det for en Fornødenhed for sin Økonomi — jeg gentager, ikke for Kapitalisternes Økonomi, men for Landets Økonomi som Helehed og for Erhvervslivets — at gaa bort fra den ekstraordinært høje Formuebeskatning, man ogsaa dèr havde under Krigen og i Efterkrigstidens første Aar, og gaa ned paa en Formuebeskatning, der ligger under Halvdelen af vor. En Følge af det er, at f. Eks. disse udvandrede Danske, jeg talte om før, flytter, meget med deres Ønske, ned og bor i det krigshærgede Tyskland med alle dets ekstraordinære Byrder, fordi de ikke kan følge deres Lyst til at bo her i Landet paa Grund af den